

Parlament de la graduada Maria Barrera

**Acte acadèmic de graduació
de la promoció 2013**

Barcelona, 30 de novembre del 2013

**Universitat
Pompeu Fabra
*Barcelona***

Bona tarda, graduats, professors, famílies...

Les persones que em coneixeu sabeu perfectament que la capacitat oratòria no és un dels meus forts, més aviat el contrari. Normalment acostumo a trobar-me més còmoda a l'altre costat de l'escenari, en l'anonimat, on tot sembla més senzill i fàcil de controlar. Però bé, com que diuen que la vida és un conjunt de reptes que se'ns van plantejant i que hem de saber afrontar, avui he optat per plantejar-me un repte personal, per superar la meva última assignatura pendent en aquesta universitat.

Des d'avui ja podem dir que som, oficialment, graduats. La primera promoció de graduats d'aquesta universitat. Ens hem de sentir molt orgullosos del títol que tenim entre les mans, encara que de vegades patim cert escepticisme de cara al nostre futur.

Alguns de vosaltres heu optat per seguir el vostre camí iniciant nous graus, ja sigui de perspectiva similar a la vostra disciplina o completament diferent; d'altres esteu cursant màsters o postgraus, i altres hem entrat en aquell (de vegades frustrant) bucle de buscar feina: aquell en què la no-experiència et porta a ser rebutjat, que alhora et porta a no guanyar mai experiència i per tant a ser rebutjat constantment fins que algú et dona una petita (i excepcional) oportunitat.

I si em permeteu fer referència al cas concret dels criminòlegs, ja s'ha convertit en tema recurrent justificar que la criminologia és una professió molt nova, que les sortides professionals són mínimes i que ara mateix la cosa ja està prou difícil per a tothom com perquè nosaltres vinguem a exigir llocs de treball. Que pensant-ho bé, no deixa de ser una espècie de *déjà-vu* dels quatre anys de grau: hem conviscut entre els "peixos grans" de dret i econòmiques amb gran trajectòria i consolidació en el món professional i acadèmic, i això ens ha fet sentir una mica indefensos i insegurs sobre el nostre paper entre uns i altres, sovint etiquetats amb funcions i feines que no ens corresponen (i és que les sèries de TV poden fer molt de mal).

Però bé, tampoc no hem de caure en el victimisme fàcil. Sí, de vegades és frustrant però hem d'intentar sobreposar-nos. Tinc el convenciment que algun dia podré contestar a la típica pregunta: "Però..., què fa exactament un criminòleg?", sense fer-ho per eliminació: "No, no obrim cadàvers, no psicoanalitzem la gent només

mirant-las als ulls, i no, definitivament no som CSI amb pinzellets i pólvores màgiques que resolen casos exprés 24 h' Ens podem definir com a professionals que som, com a ciència social i empírica que és la criminologia, amb les funcions específiques i útils que pot aportar al món. De la mateixa manera, companys de dret i relacions laborals, estic segura que vosaltres també heu de lluitar diàriament per trencar alguns tòpics tan arrelats de la nostra societat, perquè ni tots els graduats en dret podeu (ni preteneu) ser advocats o jutges, ni tots els graduats en relacions laborals sereu consultors o auditors.

Amb aquest discurs no vull semblar un polític en plena campanya electoral carregat d'optimisme utòpic, però sí donar-nos una mica d'esperança a tots plegats, perquè n'estic segura que tard o d'hora aconseguirem obrir-nos un camí d'oportunitats, tant si venim de dret, de relacions laborals o de criminologia. Tenim camp per recórrer i molts àmbits on aportar els nostres coneixements, i és que l'emprenedoria no s'ha de limitar a l'àmbit exclusiu de l'empresa; hem de saber vendre'ns i demostrar que tenim eines necessàries, tant per a l'àmbit públic com per al privat. Vivim en un context difícil, això és cert; però és que ningú no ens va prometre que seria fàcil (i si ho van fer, error nostre va ser creure'ns-ho). Fins ara tot ha anat (més o menys) segons el previst: de l'escola a la secundària i a la universitat. Ara toca la part més difícil, que és buscar, treballar de valent, tenir un objectiu definit del que volem, i demostrar al món que ho podem aconseguir. Potser ens donaran una oportunitat o no, potser tardarem més o menys, però amb esforç i paciència tot arriba. Ningú en aquesta vida no ens regalarà res, ni en el món professional ni en cap altre àmbit. Ara que la paraula "crisi" està massa banalitzada i serveix de justificació per a gairebé qualsevol tema quotidià, hem de ser capaços de buscar oportunitats on els altres veuen dificultats, saber extreure'n la part positiva. I, escombrant cap a casa, aquesta és la riquesa d'haver optat per una disciplina tan nova en el nostre context com és la criminologia, que d'una banda ens costarà i requerirà més esforç que altres carreres més normalitzades, però de l'altra, quan obtinguem resultats n'estarem molt més orgullosos, perquè tal com sempre m'han repetit les persones del meu voltant: com més esforç requereix un objectiu, més satisfacció dona quan l'aconsegueixes.

Felicitats graduats, avui és el nostre dia i ens toca celebrar-ho!

